

le Slovenec; posebno je zmirom v sveti jezi rentočil in žolč razlival na narodopisno razstavo v Moskvi in na popevanje ruske himne, česar ni mogel nikdar Hrvat-
tom odpustiti, da so jo o binkošti v Ljubljano zanesli; ali te 3 bankovce ruskih diplomatov je pa s tako mirno dušo v božjem strahu v svojo mošnjo zbasal, kakor da bi mu jih bila poslala ministra Beust in Becke, — kar čisto nič ga ni „rodoljubna“ vest pekla! — Ko je imel enkrat stotinjake v žepu, premišluje kakih 5 minut, kaj bi se dalo početi? Pa hipoma svoj cilinder ob tla zažene, z obema nogama k višku skoči in ga pomandrá, ta-le kratki monolog govoreč: Heute werden wir durch alle Poren Wein schwitzen (= danes bomo pa vinski pot potili)!

Povabi nas vse stare pajdaše, potem svoje tovarše iz bureau-a gospode: Žmitka, Kozoprška, Ablativa in s kolodvora g. Bingelbônglja in pa Quominusa. Bilo je veliko posvetovanje, kje bi si izbrali vrt, da bi ta po Boštjanu napovedani vinski pot potili. To se vé, on se je poganjal za „debelega botra“, pa večina je rekla, da je predaleč, in da nimajo tam več vrst vina na izbor, akoravno bi, kar se Kornelije tiče, vsi za-njo glasovali. „Ogromna“ večina se nazadnje odloči za „polimanega kebra“ v Šiški, kjer imajo izvrstno jed in pijačo in vsaj 10 sort vina na izbiranje, tudi je spodobno, da slavni vspeh „Šišenčank“ v Šiški praznujemo. Boštjan je našo odloko hotel s tem podreti, da je rekel, da je tam vsak večer kuhan in pečen gosp. Tschertschuschnigg sam, in ž njim vred vsi najhujši bureaukrati kranjske dežele; pa potolažimo ga s tem, da se je Tschertschuschniggovo veličanstvo danes v Kranj odpeljalo in da se še le drugi dan vrne. — Bili smo zvečer točno pri „polimanem kebru“, še rešpêhtar so se Nikodemu na slavo v ostrogah, slovanskem kožu in kučmi, Rusom na čast, v fíjakerji tik do hišnih vrat pridrdrali. — Posadili smo Boštjana brez venca iz figovega perja na čelo in njemu nasproti kolodvorskega uradnika g. Quominusa, ki je bil črn kot cigan, lase je imel kot konjsko žimo in noge kakor grški Ω. Bil je Quominus sicer tudi jako čuden mož, kajti bil je časih po cele mesece čmeren in melanholičen, nikogar niti ni pogledal, niti z nikomur prijateljske besedice pregovoril, časih je bil pa tako dobre volje, da je prvemu potepuhu na ulicah čik smotke iz ust izbil, ga potem v štacuno peljal in mu novo lulo in funt najbolj finega turškega tobaka kupil.

(Konec prihodnjič.)

Dopisi.

V Pragi 24. dec. — 16. dne t. m. so napravili Sokolci združeni z udi „Umelecke besede“ in „Hlahola“ za slovanstvo vrlo zasluženemu možu gosp. prof. Purkyně-tu serenado, in to na čast njegovemu 80. rojstnemu dnevu. V krogu dveh sto Sokolcev z baklami, stala je mestna godba s pevci. Ko so odpeli pevci prvo pesem, stopil je sivi starček na balkon in gromoviti slavaklici so doneli po širokih ulicah. Ko so potihnili ti klici, pričel je prof. Purkyně govoriti ter je posebno omenil to, da je že v devetem letu svoje starosti zapustiti moral svojo domovino in 27 let živel na ptujem, in se že star vrnil nazaj in tako še le v starosti mogel pričeti delati za domovino in narod svoj, kteremu rad žrtuje vse svoje moči. Gromoviti slava- in živio-klici so doneli govoru njegovemu, potem pa je zopet se godba pričela, in iz nasprotne hiše je obsijala slavnega starčka umetna magnezjeva luč. — Ko je nehala godba, podala se je deputacija omenjenih društev k prof. Purkynětu, pevci pa so peli še eno pesem. Po-
navljajo se slavaklici in množica se razide vsa radostna,

da je slavnemu možu čestitala. — Drugi dan so podali tukajšnji Jugoslovani, večidel dijaci, g. prof. Purkynětu adresu, ktera se v slovenskem jeziku tako-le glasi: „Janezu Purkyně-tu, na dan 17. grudna 1867, mladež jugoslovanska v zlatni Pragi bivajoča. Slavni, visoko-
učeni gospod! spoštovani oče! Isti dan, ki vse slovanstvo v globoki hvaležnosti in v neskončnem spoštovanju do Tebe, visokočastiti gospod, praznuje Tvoj 80. rojstni god, pridemo tudi mi sinovi jugoslovanskih dežel, da Te v imenu svojih bratov pristrčno pozdravljamo. Tvoje ime ostane na veke z zlatimi črkami zaznamovano ne le v zgodovini naših bratov Čehov, nego tudi v zgodovini vsega družega slovanstva, ktero v Tebi, krasno zvezdo na obzoru vednosti, zvestega sina domovine, stanovitnega boritelja za svobodo in pravico, očeta učeče se mladosti in aposteljna prave priljudnosti, častí in ljubi. Stopimo pred Te, da vsaj deloma pretolmačimo čutila spoštovanja in ljubezni, ktera cvetó za Te o bregovih Save in Donave, in v podnožji Balkana, da Te blagoslovimo in ti voščimo srečo v imenu vseh Jugoslovancev, kateri so Ti, visokočastiti gospod! že s tem razodeli brezkončno spoštovanje, da so Te imenovali častnega uda akademije jugoslovanske.*) Da bi še dolgo živel v veselje in na slavo vsega slovanstva, ktero k Tebi, kakor k svojemu očetu gleda, čegar delavnost se tako bogato razcveta. Solnce sreče in zadovoljnosti naj še dolgo let spremlja Tvoje življenje! Slava! nenehajoča slava! Oče dragi! Mnogaja leta!

Jakić, Stiglić, Baumajster, Mrazović, Ban, Saračević, Kon J., Kon A., Gjunjo, Babarović, Krajač (Hrvatje).

Krestić, Raić, Mateić, Gojković, Bronovacki, Stojanović, Ristić, Manojlović, Štefanović (Srbi).

Stojanov (Bolgar). Hajdrih, Tomšić, Pevec (Slovenci).

Iz Gradca 27. dec. * — Prav nevšečna stvar za našo nemškutarsko „Tagespošto“ je nov časopis, ki je že nekaj časa oznanjen in o katerem je sploh znano, da ne bode hodil po potih, ktere so tukajšnjemu novinarstvu, odkar nam pravijo, da smo ustavno vladani, edino znane. Samotržje se je tem ljudem tako prikupilo, da jih je grozen strah prešinil, ko so slišali, da hoče „Grazer Volksblatt“ (tako bode ime novemu časopisu) tudi drugim národom pravičen biti in da ga tudi ni volja, svoje popularnosti v tem iskati, da se duhovne institucije, kolikor mogoče, najhuje natolcujejo. Prav kočljiva stvar je sicer časnike priporočati, in dokler nas vse podvzetje natenčnišega ne poduči, svetujemo našim ljudem samo to-le v tej zadevi: Ako že mora kdo med vami, bodi-si ko trgovec ali zarad lokalnih novic itd., imeti kak grašk nemšk list, popustite za Boga nam silno krivično „Tagespošto“ kakor tudi „Telegrafa“, saj ta dva časnika ne delata za nas, ampak proti nam, in naročite se v tej zadregi na nov nemšk list, to je, na „Grazer Volksblatt“, da bode potrebam, zarad kterih se naročujete na uni list, ravno tako zadostil. Ne podpirajmo listov, ki široko usta odpirajo, kadar je treba naročnikov, pa nam hrbet ali še kaj družega kažejo, ko je govorica o naših težnjah in tirjatvah. Kolikor se zdaj precej gotovo vé, novi list tudi naših želj ne bode nikoli preziral in tudi dopisi v tem smislu mu bodo všeč, kakor vemo iz čisto zanesljivih ust. Marsikaj se bode, če Bog dá, tudi za nas s tem listom preuravnalo; vsaj nekterih prav krivičnih postopanj ne bode več. Do zdaj, na pr. smo se večkrat prepričali, da se nismo smeli zagovarjati, in to tudi ne, čeravno smo bili grdo natolcovani in obrekovani; plačevati smo morali naše zagovore s svojimi žulji in še potem so bili tako skrivno natisnjeni, da jih je človek

*) Na dan godú svojega je bil, kakor naši bralci že vedó, tudi izvoljen za častnega uda Matice slovenske v Ljubljani.

po vseh kotih prilóg moral iskati. Proč tedaj s tacimi nam sovražnimi listi!

Iz Trsta 24. dec. V. — Že drugod sem nekda pismo omenil, da naši pravi Tržaščani, čeravno rojeni Italijani, niso slovenstvu sovražniki. Tega smo se prepričali sopet oni dan, ko je bila volitev poslanca za naše mestno svetovalstvo in smo slišali govoriti penzioniranega dvornega svetovalca barona Pascotini-a, kako gorko je priporočal, naj se pri tej volitvi ima ozir na tukajšnje Slovence, da v mestnem zboru dobé krepkega zagovornika raznih svojih zadev. Škoda velika, da njegova, gotovo vse hvale vredna priporočba je ostala le — glas vpijočega v puščavi! „Ancora questo ghe voccia!“ zabrenčí eden tistih in sklenilo se je po večini glasov, imeti za kandidata lekarnika Liprendi-a (Italijana), kterege so res tudi volili. Pa naj si ga imajo! Morebiti, da ga oni gospod, ki je iskren Slovenec in njemu dober prijatelj, vodi prav po pravi tudi Slovincem pravični poti. Vederemo! Kar se mene tiče, sem to že od nekda mislil, da državni uradniki z ozirom na službene svoje dolžnosti v obče ne morejo biti neodvisni poslanci, pa vendar ne bi se protivil volitvi tudi kakega uradnika, ako je znan kot iskren in pogumen zagovornik ljudske koristi. Zategadel sva si jez in moj prijatelj S. . . . po nasvetu barona Pascotini-a jako prizadevala nagovoriti druge, naj bi glasovali za volitev gosp. Jož. Nadamlenskega, svetovalca tukajšnje deželne sodnije, ali pa Ivana Loserja, ravnatelja državne gimnazije. Oba sta Tržaščana, poštena Slovenca*), in bi se nikakor ne bala odkritosrčno govoriti za Slovence. Al „di questi gavemo za bastanza!“ — zareží zopet eden tistih Tedaj fiasco! — Hvala Bogu!

Novomesto. + — 15. dne decembra radovali smo se spet v tukajšnji čitalnici nad glediščinima igrama „Ultra“ in pa „Servus Petelinček“; med igrama ste peli gospodičini Šulceva in Piskarjeva lepi dvospevi Flajšmanov: „Sanje“ in sicer tako prijetno in ginljivo, da ste ga morali po vihnem ploskanji ponavljati. Drugi čas pred in med igrama dopolnil se je z igranjem na glasoviru in s tem se je prav dobro namestovala drugač pri glediščah neobhodno potrebna draga godba. Za zadnji večer tega leta pripravlja se zabava s petjem in pa srečkanjem. — Hvalevredno podvzetje čitalniško, zbor pevske osnovati, je tudi brž posnemovalca našlo, kajti, kakor slišimo, se je tudi v tukajšnji nemški kazini pod vodstvom gosp. Fabjana, osnoval gospodičniški pevski zbor. Morebiti se bote Ljubljančanje čudili, ako berete, da nekdanji pevovodja ljubljanske čitalnice je voditelj nemškega zbora, — al dandanes taki prekucjusi niso nobeno čudo!

Iz Idrije 28. dec. — Na sv. Štefana večer napravila je čitalnica naša kaj prijetno zabavo. Igrala se je v čitalnični lepo okinčani sobi Vilharjeva „poštena deklica.“ Čeravno so vsi svoje naloge lepo izvršili, pohvalijo naj se vendar še posebno gospá L. in obé gospodičini. Očitno hvalo zasluži tudi godba. Dvorana je bila prepolna; tudi rudnika našega častiti predstojnik je s svojo gospó počastil to, kakor vsako prejšnjo besedo.

Iz Kranja 29. dec. — Na dan sv. Štefana je bila tudi v naši čitalnici posebna svečanost; prejelo je 24 šolarčkov in 19 šolaric obleko in obuvalo. Marljivosti vrlih gospodičin in gospodov, ki so nam napravili 22. dec. 1867. leta prav lepo besedo v ta blagi namen, — mnogim dobrotnikom, med kterimi posebno hvaležno imenujemo gosp. barona Antona Zois-a, gosp. Fid. Tr-

pinca, gosp. okrajnega predstojnika J. Derbiča, gosp. dekana Jan. Reša, gosp. zemljemerskega ogleda V. Kraus-a, gosp. mestnega župana M. Pirca in gosp. Val. Krisperja v Gradcu, — neutrudljivi delavnosti nježnih rok naših gospej in gospodičin gré zasluga, da se je obdarovalo 43 revnih otrok. Prečastiti gosp. dekan, ki so svečanost pričeli s prelepim govorom, so delili ubožčekom obleko, gospá Krisperjeva pa potíce; ginljivo je bilo videti, s kako radostjo so otroci klicali dvorano zapustivši „Bog lonaj.“ Iz čitalnice pa je potem obdarovane otročiče peljal častiti gosp. šolski vodja M. Lazar v farno cerkev, da so se Bogu zahvalili za prejeto darilo. Mi pa izrekujemo živo željo, naj bi se za naprej ta svečanost vsako leto ponavljala ter sklenemo te vrstice s besedami prečastitega gospoda dekana: „Mili Bog stoterno povrni vsem dobrotnikom in dobrotnicam, kar so dali ubogim!“

Iz Ljubljane. Kakor drugim deželnim odborom je tudi kranjskemu deželnemu odboru po c. k. deželni vladi došlo sporočilo c. k. ministerstva notranjih oprav od 17. dec. u. l., da se doklade za deželne potreščine za 1868. leto začasno (provizorno) poberajo v tolikšni razmeri kakor lani, ker ni bilo mogoče že zdaj sklicati deželnih zborov, kterim gré določiti te doklade.

— Tudi v Ljubljano je došlo sporočilo, da v prvi polovici tega meseca peljejo po železnici truplo bivšega mehikanskega cesarja Maksa skozi Ljubljano, in da takrat pridejo prvomestniki vseh cesarskih, deželnih in duhovskih oblastnij na kolodvor.

— Naši državni poslanci so iz Dunaja prišli vsi domú; gosp. dr. Toman pa se vrne kmalu spet nazaj, ker mu je poslanstvo izročeno v delegaciji.

— Hranilnica je imela 30. decembra občni zbor, v kterem so bili izvoljeni g. A. Samasa za predsednika, g. V. Seunig za namestnika, — za kuratorje gospodje: K. Holzer, A. Malitsch, dr. Suppan, dr. Recher, — za vodje gospodje: M. Pregl, J. C. Mayer, Fr. Sovan, Juri Sawaschnigg, A. Dreo, Krischmann, Stedry in Hudovernig, — za preglednike računov gospodje: Jan. Pajk, Jan. Kosler in Rudesch.

— (Iz čitalnice.) Na sv. Štefana dan je imela čitalnica svoj letni zbor. V začetnem govoru je gospod predsednik dr. Jan. Bleiweis se ozrl na preteklo leto in pogledal v prihodnje, rekši, da neka raztresenost politična in premembe o pevovodjih so nekako ovirale živahneje življenje, da pa vprihodnje se bode vredilo spet, kar je pomanjkljivo bilo letos, ker za pevovodstvo imamo v gosp. Försterji umetnika, ki je na vsako stran kos svojemu poklicu; zahvalivši se odboru čital., gospodom pevcem in gospodičinam pevkijam in začasnemu voditelju pevskega zbora gosp. V. Valenti, pa tudi dramatičnemu društvu, ki kakor brat sestra pomaga čitalnici, omenil je vesele dogodbe, da prečastiti c. kr. deželni predsednik je stopil v društvo čitalnično in če tudi je to isto storil pri kazini in filharmoničnem društvu, se vendar národno društvo raduje tega častnega pristopa, ker med 4 cesarskimi namestniki, ki jih je že doživela čitalnica, je on prvi, ki je pokazal, da ne zapostavlja narodnega društva za nemška; — omenil je dalje radostno, da je čitalnica svoje delovanje spet letos poslavlila z dobrodelnostjo, po kteri je bila množica ubozih otročičev obdarovana sè zimsko obleko, in to mu je priliko dalo, da je šibal tiste časnikarske pisarje, ki, kader koli morejo, oponašajo čitalnici, da ne reprezentuje „kapitala“ in „inteligencije“, rekel je, da radi odpuščamo neumnim bahačem to oholost, in smo zadovoljni, da imamo toliko „inteligencije“, da vidimo siromaštvo okoli nas, in da imamo toliko „kapitala“, da

*) Ena hči gosp. Loserja je tudi prava Slovenka in pa pridna učiteljica dekliške slovenske šole blizu Trsta, namreč v Ščedni.
Pis.

oblečemo nekatere ubožčke. Konečno je omenil izvrstnih rodoljubov, ki nam jih je prerana smrt vzela letos in posebno dveh djanskih pomočnikov gosp. Jožeta Pleiweisa in gosp. H. Grmek; ves zbor jim je zaklical: zemljica lahka! — Iz sporočila tajnikovega se je razvidelo delovanje čitalnišče v 13 besedah itd., iz sporočila blagajnikovega pa to, da čitalnica shaja še doneski svojih udov brez deficita. 10 akcij, ki so se imele spet letos izplačati, je bilo čitalnici po rodoljubih darovano. Blagajnik gosp. Fr. Vidic, trgovec tukajšnji, je blagajnico v tako lepem redu oskrboval, da se mu je predsednik za brezplačni trud njegov očitno zahvalil in ga v soglasji z vsem zborom naprosil, naj bi to opravilstvo obdržal tudi za prihodnje leto. Gosp. Vidic je obljubil, da to stori. Za preglednika družbenega računa so vsled pravil bili izvoljeni gospodje: Robič, dr. Karol Bleiweis in Žagar. — Predlogi posamnih udov, da 1) se izbrišejo taki udje, ki s letnim doneskom, če tudi opominjani, zaostajajo, 2) da se ne dopušča takim, ki niso udje, vstop v čitalnico in k besedam, 3) da se vredi imenik pevcev, 4) da se v imenik udov, ki izhaja vsako leto, zapiše tudi, kaj se je v besedah pelo, deklamovalo, ktere gledališčne igre igrane itd., vse to je bilo odboru na skrb izročeno. — Za predsednika je soglasno oklican gosp. dr. Jan. Bleiweis, za blagajnika trgovec g. Vidic; za odbornike pa so bili izvoljeni gospodje: župan mestni dr. E. Costa, posestnik Drag. Cvajar, posestnik Debevec, posestnik Grazeli, posestnik Horak, trgovec Jamšek, dr. Poklukar, blagajnik deželni Ravnikar, prof. Šolar, magistratni komisar L. Svetec, dr. L. Toman, trgovec Ivan Vilhar, prof. dr. Vončina, kontrolor dež. blagajnice Žagar in dr. Zupanec.

— Jugoslovansko vseučilišče in Matica dalmatinska ste g. dr. Costo, družba sv. Mohora in Matica slovenska pa g. Ant. Lésarja pooblastili, da obravnavata dedščino po ranjkem Matiji Debeljaku.

— 6. januarja nas čaka zanimiv večer v reduti: gosp. Fr. Grbec dá svoj prvi koncert; program je: 1. Pesem koroških Slovencev (moški zbor). 2. Romanca iz Hugenovov (samospev). 3. Zvezdi (samospev in brenčeči moški zbor). 4. Recitativ in kavatina iz „Linda di Chamounix“ (samospev). 5. Husitska (moški zbor). 6. Dvospev iz opere „Gemma di Vergy“. 7. Igri na glasoviru. 8. Prisega iz opere „Hugeni“ (moški četverspev in zbor). Začetek ob 7. uri zvečer.

— (Vabilo.) Začele so se delati priprave, da se „narodni koledar“ z „letopisom“, ki ga Matica slovenska izdà za 1869. leto. Še ter tje so se izrekale želje, da bodi „letopis“ obširnejši mimo prejšnjih letnikov, zato vabimo vse slovenske pisatelje, naj nam mnogo primerne podučnega ali zabavnega, tudi pesniškega gradiva pošljejo saj do 1. aprila 1868. leta. Vsi spisi se bodo primerno plačevali ter naj se pošiljajo meni, ki mi je Matičin odbor izročil vredovanje te knjige.

V Ljubljani 30. decembra 1867.

Dr. Jan. Bleiweis.

— 1. list „Slovenskega Glasnika“ nam je prinesel jako znamenitega gradiva, in sicer: „Na straži“, balada, zložil Fr. Levec; — „Doktor Karbonarius“, začetek povesti iz prejšnjega stoletja, spisal J. Jurčič; — „Poslanica Svitoslavu“, zložil A. Umek; — „Gostinja“, začetek novele, spisal Fr. Celestin; — „Sred voda“, zložil Jan. Krsnik; — „Česa je posebno treba našim pesnikom“, III. pismo, spisal J. Stritar; — „Potopisne črtice“, spisal Fr. Erjavec; — „Solnčeva ženitev“, mytholog. črtica, spisal D. Trstenjak; — „Spiritus familiaris“, spisal

Andrejček; — „Národne stvari: priče, navade, stare vere“, XV., nabral M. Valjavec; „Književni obzor“ in „Besednik.“ — Omenjeni časnik, ki velja le 3 gld. na leto in izhaja vsaki mesec enkrat na pol tretji pôli, živo priporočamo vsem prijateljem podučnega lepoznanstva.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Pismo Njih Veličanstva cesarja od 24. decembra z veliko pohvalo za zasluge o izvršeni poravnavi ogerski državnega kancelarja barona Beusta imenuje za predsednika državnega ministerstva; ob enem barona Beke-a imenuje državnega finančnega, podmaršala barona John-a pa državnega vojaškega ministra. — Ministri za neogerske dežele še niso znani. — K postavi za nabiranje rekrutov naznanjamo to-le: Odkupiti se od vojaščine more le tak, ki spada po starosti v vrsto tistih treh let, ki se jemljejo v vojaščino. Kdor je vojaška svoja leta že doslužil ali kdor ni več vojaščini podvržen pa hoče biti za namestnika svojega brata, ki je v vojaščino poklican, mora za to še pred jemanjem v vojake pri svoji okrajni politični gosposki dovoljenja prositi in dokazati z odslužnim listom (abschied), da je svoja leta v linii in rezervi doslužil, ali da ni več vojaščini podvržen. Kdor hoče za namestnika v vojaščino stopiti, pa se ni dobro obnašal, ko je še vojak bil, se ne vzame za namestnika. Tisti dijaki (študentje) in lastniki večih kupčijstev ali obrtnijstev od leta 1867., kateri so imeli pravico stanovitnega odpusta, ostanejo v 4. bataljonu in se pustijo še dalje na odpustu (urlaubu). — Volitve poslancev za deželni zbor hrvaški so se tako neugodno izvršile za narodno stranko, da jej bode dvakrat večja magjarska stranka nasproti stala. Tako postopanje, ako za njim stoji vlada, mora demoralizirati ves narod! — Levica ogerskega zbora nič kaj ne mara za delegacijo dunajsko, in to je nanoslo, da ves zbor ogerski ne bode pred volil poslancev v delegacijo, predno ni ministerstvo „cislitvansko“ (to je, ministerstvo za neogerske dežele) imenovano. Denarstveni minister ogerski Lonyay pripravlja predlog, da se kuje ogerski denar. Tako postopajo Magjari čedalje bolj naprej pa proč od nas — kmalu menda še pridejo do tega, da bode Košut ogerskega ministerstva predsednik. 6 mesecev hočejo, da kralj njih stanuje na Ogerskem; ako se to ne zgodi, naj se jim dá palatin. — Kakor „N. fr. Pr.“ piše, ne bode po novem redu civilne pravde razločka več med judovsko in kristjansko prisego; vsi bojo prisegali tako-le: „Jez J. J. prisegam Bogu Vsevedočemu in Vsegamogočnemu čisto prisego. V to mi Bog pomagaj! — Italijani (Lahi) — kakor se kaže — ne bodo mirovali, predno se boj ne vname za Rim, ktere ga po vsi sili hočejo imeti; kamor se pogleda, delajo se priprave za vojsko; zato pa tudi čedalje bolj pisano gledajo Francoza (Napoleona), ki jim o tem nasprotuje, in zvezo sklepajo s Prusom, s katerim so v avstrijsko-pruski vojski bili v zvezi. Pruska vlada je tudi že popolnoma na boj pripravljena, in ker je celo leto noč in dan delala puške in vlivala kanone, je z vsem tem delom že pri kraji. Ker je neki tudi to gotovo, da ste si pruska in ruska vlada v zvezi, ni čuda, da tudi naša vlada na vso moč izdeluje vojaško opravo in orožje; iz Dunaja se piše, da so v orožnici celó vse božične praznike nove puške na iglo po Wänzelnovi iznajdbi delali in vsaki dan še po dve uri več; ravno tako se piše iz Prage; vrh tega je vojaško ministerstvo ukazalo, naj se civilnim šivarjem in čevljarjem, ki izdelujejo vojaško monturo, dvakrat viša dnina plača, vojaškim pa namesti polovice cela. Če tudi avstrijska